

Érzékenyítő program 2024

2024. január 28-án egy Érzékenyítő programon vettek részt iskolánk készségfejlesztős diákjai, mely a Mogyi Bajai Judo Club termében került megrendezésre. A Szent László ÁMK, 11/A osztálya érkezett hozzánk. Osztályfőnökük Deszecsárné Kubatovics Gyöngyi.

A gyerekek a terembe érkezve, azonnal birtokukba vették az egész helyiséget. A cipő levétele után a csarnok nyújtotta lehetőségeket kihasználva, teljesen önállóan elkezdtek szaladgálni, futkosni, bukfencezni, henteregni a tatamin. Nagyon jó volt látni boldogságukat, felszabadultságukat, ezért ha lehetőség nyílna rá, többször is elvinném őket.

A mostani programban, felkérésünkre részt vett Korsós Mónika is, akivel szoros kapcsolatot ápolunk az iskolánkban megtartott állatasszisztált órák kapcsán. Magával hozta Siont, a terápiás kutyát, akit diákjaink már jól ismernek.

Az óra kötetlen beszélgetéssel indult, mely során a két iskola tanulói megismerkedhettek egymással. Irányított beszélgetéssel szóba került a másság elfogadása. Céлом a két iskolás csoport közti távolság csökkentése, érzékenyítése, előítéletek ledöntése volt.

Ezután következett az aktív foglalkozás. Először megtanulták az „állj!-matte és indulj!-hajime” vezényszavakat, majd Sion-t, a terápiás kutyát is bevontuk a feladatokba. Ugatására kellett szoborrá változni. Ezt követte az „érintő fogó”, ahol érintéssel kellett megfogni a társukat, majd a „barátság fogó”, amikor már át is kellett ölelni egymást szemből. Kicsit érezhető volt a távolságtartás a két gyerekcsoport között, ezért úgy döntöttem, hogy a szabályokon változtatva, inkább csak hátulról átkarolva kellett megfogni a társat, aki így visszaállhatott a játékba.

A következő feladatban a gyerekek alagutat építettek Sion-nak úgy, hogy szorosan egymás mögé állva, egy hosszú oszlopba vegyesen sorakoztak fel és a kutyus átfutott a lábuk alatt. Azért választottam az egy oszlopos megoldást, hogy a gyerekek közelebb kerüljenek egymáshoz. Utána ugyanez volt a feladat, két oszlopot alkotva. Meglepetésemre a két oszlop teljesen vegyes volt, nem különültek el egymástól a gyerekek. Ennek nagyon megörültem, mert éreztem, hogy a foglalkozás kezd célt érni. „Hangerdő” játékkal folytattuk, amikor a gyerekek erdőt alkotnak. Sion elbújik és az ugatása után meg kell őt keresni két gyereknek, kézen fogva, bekötött szemmel. Úgy alakítottam tudatosan a párokat, hogy a két iskolából vegyesen álljanak össze. Meglepetésemre, a többségi iskola tanulója vezetett és dominált a játékban. Amikor megtalálták Siont először ő simogatta meg a kutyát, majd társa kezét rávezette Sion-ra, hogy ő is megérinthesse. Ez valamennyi páros esetében megisméltódott. Itt éreztem, hogy a program kezd célt érni, a falak lassan leomlanak, az érzékenyítés sikeres.

Az óra hátralevő részében, már az egyes feladatoknál a páralkotás és egymás érintése teljesen természetes volt, a gyerekek együtt élvezték a játékokat és a terápiás kutya jelenlétét.

Sor került a búcsúzásra, ahol a diákok vegyesen, egy kupacban ülve tették ezt meg. Láttam az arcukon a boldogságot, elégedettséget. Úgy érzem több hasonló eseményre lenne szükség.

Csete Margit szervező

